

YURISH
DE VLUCHTELING

Yurish de Vluchteling

Chris Towel

© 2018 C. Towel / Uitgeverij U2pi

Titel: Yurish de Vluchteling

Auteur: Chris Towel

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-738-2

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Geïnspireerd door het echte verhaal
van Kyra en haar liefdevolle ouders

en voor Aylan en Galip
zodat we ze nooit vergeten

1. DIT KLOPT NIET

“Hij moet hier ergens zitten.”

Ingespannen kijk ik in de duisternis. Ik zie niets. Hoe groot ik mijn ogen ook openzet. Het is stikdonker. Ik voel een groot nat blad tegen mijn wang. Een tak tegen mijn rechterknie. Zompige warme grond waar mijn tenen in wegzakken. Hij moet dichtbij zijn. Ik blijf gebogen stilstaan. De vingers van mijn rechterhand klemmen hard om de speer. Het doet gewoon pijn aan mijn knokkels. Even ben ik afgeleid maar roep mijzelf direct weer tot de orde. “Opletten, hij is in de buurt. Ik voel het.” Ik hou mijn hoofd scheef. Doe mijn mond open. Ik probeer alle geluiden op te vangen.

Regendruppels rollen via de talloze bladeren naar beneden. Op mijn hoofd, mijn schouders, mijn gebogen rug. Ik hoor ze komen en de bladeren weer terugbuigen als de druppels doorgerold zijn. Links hoor ik geschuiwel. Heel zacht. Een kleine slang. Hoog boven mij hoor ik takken buigen en kraken onder het gewicht van een aap. Het zijn niet de geluiden die ik zoek. Ik draai mijn hoofd langzaam de andere kant op.

“Ik zoek ... ja ... daar!”

Rechtsvoor hoor ik een heel zacht, maar duidelijk diep, donker gegrom. “Dat is hem!”

Voorzichtig duw ik het takje bij mijn knie weg. Ik verplaats mijn rechtervoet door de modder. Geluidloos. Zodra hij staat verplaats ik mijn gewicht naar dat been. Het gaat goed. Ik sta weer stevig. Voorzichtig trek ik mijn linkerbeen bij. Ik luister. Niets. Ik til mijn linker knie op, verplaats mijn been stil door de lucht naar voren en voel met mijn tenen de nieuwe ondergrond. Voelt goed. Geen takjes. Ik zet mijn voet neer. Met de speer in de aanslag ga ik op het linkerbeen leunen. Ik trek rechts bij. Weer een meter dichterbij.

Nu hoor ik zijn ademhaling. Zacht en zwaar. Tussendoor het

diep donkere gegrom. “Ik heb je.” Maar ik zie nog steeds niets. Dat maakt het heel veel gevaarlijker. Ik zal het op gehoor en tast moeten doen. Als ik op het geluid af moet gaan dan schat ik in dat hij twee, hooguit drie meter recht voor mij is. De wind komt van voren. Hij heeft geen idee dat ik er ben. Hij ruikt mij niet. Ik hem wel. Ik heb het voordeel van de verrassing en dat moet ik uitbuiten.

Zacht veeg ik het zweet en de regendruppels uit mijn ogen. Ik denk aan thuis. Aan Mwintu en de kinderen. Hoe blij zij zullen zijn als ik met zoveel eten en handelswaar thuiskom. Hoe gelukkig zij zullen slapen als ze weer een volle buik hebben. Voor het eerst sinds weken. Het wordt een feest. Ze zullen zo trots op mij zijn. Ik word warm van binnen van de gedachte. “Kom.” Voorzichtig til ik mijn rechterschoen op, plaats hem schuin naar voren. Ik tast de ondergrond af. Een boomstam! Met mijn tenen voel ik hem. “Ja, hout en hij ligt stevig.” Dat biedt een extra voordeel voor de aanval. Een harde ondergrond om op af te zetten. Ik plaats er mijn voet midden op. Voorzichtig breng ik mijn gewicht naar dat been. Op dat moment zakt het hout weg onder water. Het lag in de modder aan de rand van de rivier.

Ik verlies mijn balans!

Vanuit de jungle-rand val ik voorover!

In een flits zie ik hem in het maanlicht vlakbij in de rivier liggen. De krokodil van zeven meter waar ik al weken op jaag! Net voor ik onder ga, kijken wij elkaar aan.

Het is voorbij.

Zijn emotionele blik zegt het.

Ik steek mijn arm met de speer nog zijn kant op, maar word meteen verpletterd onder zijn enorme gewicht gecombineerd met pure beestachtige kracht. Ik weet niet eens waar hij mij vastpakt en hoe hij mij door elkaar schudt. Na een eerste vlammeende pijn registreren mijn hersenen niets meer. Nog voordat ik uitelkaar gereten ben, val ik achterover in een zwart

gat. Ik zweef weg.

...

Ik weet wat er komen gaat.

De Sluiswachter.

Thuiskomen en zo. Nog even lekker zweven.

Zorgeloos.

Er klopt iets niet. Het duurt te lang.

Ik blijf zweven. Kom nergens.

Om mij heen voel ik meer zielen. Dolend.

Het gekke is dat ik weet waar ik heen moet.

Het baken is duidelijk.

Maar ik kom er niet.

Dit klopt niet.

Er is iets goed mis.

2. DE BEVING

Een donker gerommel overstemt de feestvreugde. De vloer trilt heftig. Baalstor verliest zijn evenwicht. Hij stoot zijn knie hard tegen het bureau. “Auw, potverdorie, wat ... ?”

Het is voorbij voordat hij zijn vraag heeft uitgesproken. Hij strekt zich over zijn bureau en drukt op een knop. De twee brede beeldschermen aan de linker- en de rechterwand worden direct verdeeld in veel kleine schermen. Zo heeft hij zicht op alle hoeken en gaten van het Bestaan.

Hij kijkt naar zijn linkerwand van links naar rechts en van boven naar beneden langs de schermen. Speurend naar een oorzaak. Een afwijking. Iets gek. Hij bekijkt de uitgang van de Sluizen. De Versnelling. De toegangsbanden naar de Aankomsthal. De Aankomsthal. De transportband naar de Wachtkamer. De Wachtkamer en de Levelingzaal.

Hij ziet geen bijzonderheden. “Dat is de binnenkomende kant van het Bestaan. Die is gelukkig goed.” Hij is opgelucht. Als daar een probleem zou zijn dan heeft dat direct ernstige gevolgen. Een beetje gerustgesteld kijkt hij naar de schermen op zijn rechterwand.

“Transferium, ok. Resorts ... nee, ja, ook ok. Vertrekhal, uhm ... alles prima in orde. De doorstroom is nog steeds goed. De Gates dan? Eén, goed. Twee, ok. Drie, vier, vijf. Niets aan de hand. Zes, hmmm, nee ook goed. Zeven, acht, negen, tien. Goed, goed, goed en goed. Ik zie ook niets gek. aan de uitgaande kant.”

Hij leunt terug in zijn bureaustoel en draait zich naar het enorme raam achter zich. Peinzend kijkt hij uit over het prachtige landschap buiten. De witte ring die de Sluis aan de horizon vormt, de Versnelling die door het landschap naar het Centrum kronkelt en de massa Komers die op de transportbanden de Aankomsthal binnenkomen. “Wat was dan de oorzaak van die

beving?”

Een korte snerpande zoemer haalt hem uit zijn gedachten. Nog één en nog één. De zoemers volgen elkaar in razend tempo op. In één beweging draait hij weer terug naar zijn kamer en kijkt met grote ogen naar zijn beeldschermen links en rechts. Ze worden opnieuw verdeeld in heel veel kleinere beeldschermen. Bij ieder schermpje knippert een rode lamp en komt het gezicht van een Sluiswachter in beeld.

Na de laatste zoemer knippert zijn hele kamer rood en kijken alle honderdvierenveertigduizend Sluiswachters bezorgd zijn kamer in.

Baalstor drukt op zijn bureau de cijfers in die onder het gezicht van één van de Sluiswachters staat. “Syrah, wat is er aan de hand, wat kan ik voor je doen?”

“Ik krijg geen lege lichamen meer in mijn Sluis. Kan geen zielen ontvangen, Baalstor. Ik heb beneden gekeken maar zie daar helemaal niets bewegen. Er staan karretjes met lichamen maar ze staan stil. De aanvoer van lichamen is gestopt. Er wordt hier in de buurt geen enkel lichaam aangevoerd. De Sluiswachters om mij heen hebben hetzelfde probleem.”

“Niet alleen om jou heen, Syrah. Wacht even, ik zet iedereen op de speaker.” Hij drukt nog een paar knoppen. “Beste Sluiswachters, hier Baalstor. Ik heb begrepen wat er aan de hand is. Niemand van jullie krijgt lege lichamen verstrekt. Dat is rampzalig. De zielen kunnen niet thuiskomen. Zij blijven hangen tussen de Spelwereld en het Bestaan. Ik ga op zoek naar de oorzaak. Wachten jullie alsjeblieft in de Sluizen totdat ik meer weet.”

De Sluiswachters steken hun duim op of knikken en schakelen hun schermpje uit.

Brilc komt met een bezorgde blik zijn kamer binnenrennen. “Brilc,” zegt Baalstor, “in de Transporthal is een probleem, er komen geen lege lichamen meer in de Sluizen. Ga samen met Gombra kijken alsjeblieft. Naast de ingang naar de Vertrekhal

kun je naar beneden. Haast je en laat mij weten wat er aan de hand is.”

Brilc draait zich om, rent de kamer van Baalstor uit het Levelaarsverblijf in. “Gombra, speciale opdracht van Baalstor. Ren mee!”

Gombra, die net als de andere pauzerende Levelaars rustig zijn lange, witte, golvende haar aan het borstelen is, gooit meteen zijn borstel onder de spiegel en rent achter Brilc aan.

“Wij ook?” roepen andere Levelaars hoopvol naar Brilc. Ze willen ook wel een verzetje.

“Nee, alleen Gombra.” Hij is de deur al uit voordat de anderen meer vragen kunnen stellen.

In één sprong staan Brilc en Gombra beneden aan de trap en doen de deur naar de transportband open. De band is zoals altijd volgeladen met Gaanders die uit de Levelingzaal komen. Ze zitten en liggen door elkaar. De ene beduusd over het uitgesproken oordeel, de andere blij.

“Kom, door!” roept Brilc naar Gombra. Hij begint over de Gaanders heen te stappen en te springen. In het donker is het lastig om de vrije ruimte te vinden. Aan de “Hé!” “Auw!” “Doe normaal!” kreten hoort Gombra waar Brilc is. Samen springen zij vanuit het donker in het licht van het Transferium. Ze sprinten naar het einde van de transportband.

“Aan de kant!”

“Levelaars!”

“Weg!”

“Maak vrij!”

“Noodgeval!”

Brilc en Gombra schreeuwen hun kelen schor. Het werkt. De Gaanders voor hen springen verschrikt en vol ontzag voor de twee aanstormende Levelaars opzij.

Bij het einde aangekomen slingert Brilc zich de hoek om richting de Vertrekhal. Roepend, schreeuwend en vloekend komen ze aan het einde bij het luik dat verstopt zit tussen de Level-1 deur

vanuit de Wachtruimte en de ingang naar de Vertrekhal. Brilc tilt het luik op en begint het trappetje af te klimmen. Gombra wacht heel even om niet op zijn handen te gaan staan. Als hij ziet dat Brilc beneden is daalt hij ook snel af. Boven hen sluit het luik. Alle rumoer van het Transferium is in één keer weg.

Het is stil beneden. Muisstil. Brilc en Gombra kijken in het halfdonker om zich heen. Ze beginnen langs de rails te lopen in de richting van waar de Gates zijn. Om de paar meter komen ze een karretje tegen met daarop een leeg lichaam. Een lichtgrijs omhulsel op weg naar een Sluis om daar gebruikt te gaan worden door een Komer. Het ziet er een beetje luguber uit zo in het halfdonker.

“Niets beweegt.” zegt Gombra. “Alles staat stil. Wat raar. Dat heb ik nog nooit eerder gezien. Kijk, daar, vooraan, onder de Gates. Stapels lichamen.”

Hij wijst naar ergens daarvoor. Voorzichtig om niet over de rails te struikelen lopen ze erheen. “Waarom zijn de karretjes niet naar de Sluizen doorgereden?”

“Dat komt door de beveiliging. Als er ergens in het spoor een probleem is dan stoppen alle karretjes” antwoordt Brilc terwijl hij onderaan één van de tien stapels is aangekomen. Hij kijkt omhoog. Er liggen tientallen, honderden lichamen op en door elkaar. Het lijkt wel een massagraf.

“We zijn direct onder een Gate van de Vertrekhal. Kijk maar, er vallen nog steeds nieuwe lege lichamen op de stapel. Lichamen van Gaanders die net naar het spel vertrokken zijn. Laten we hier onder door de stapel heen werken. De oorzaak van het probleem moet daar ergens zijn.”

Samen pakken ze lichaam voor lichaam bij armen en benen beet en jonassen het aan de kant. Een hele klus. Langzaam maar zeker hollen ze de stapel uit. Links en rechts en voor hen wordt de muur met lichamen hoger en hoger. Ze moeten de lichamen steeds verder achter zich gooien anders graven zij zichzelf in.

Af en toe valt er een lichaam naar beneden en moeten ze snel opzij springen. Het is zwaar werk. Ze zweten zich rot, maar ze gaan zonder klagen in één keer door totdat ze bij het midden zijn aangekomen.

“Dat is gek.” Brilc kijkt naar het lichaam dat midden onder de stapel op de rails ligt.

“Wat is er gek aan?” vraagt Gombra die nog wat lichamen eromheen weggooit zodat er wat meer ruimte ontstaat.

“Ik had verwacht dat deze in een karretje zou liggen en dat dat karretje ontspoord was of zo. Maar hij ligt op de rails. Dus er was helemaal geen karretje om hem op te vangen. Dat is gek. Kan eigenlijk helemaal niet gebeuren. Als er geen karretje aan komt dan wacht het lichaam met vallen totdat er wel een is. Nu is er geen karretje en is hij toch gevallen. Hmm, dat mag niet kunnen. Help eens even. Ik wil die lichamen daarachter weghalen.”

Brilc loopt om de stapel heen en pakt daar de benen van een lichaam. Samen jonassen ze er weer een aantal aan de kant.

“Ik was er al bang voor.” Brilc wijst naar het karretje dat nu vrijkomt onder de stapel “Kijk, hij staat stil op het hoofdspoor, voorbij de wissel naar het Gate-spoor waar het lichaam op gevallen is.”

“Ik begrijp niet wat wij nu gevonden hebben, Brilc. Het karretje ziet er prima uit en staat recht op het spoor. Wat klopt er niet?”

“Dat zeg ik net. Hij staat op het hoofdspoor waarlangs alle karretjes terugkomen vanaf de Sluizen om nieuwe lichamen te ontvangen vanuit de Gates. Vlak voordat hij van het hoofdspoor af gaat geeft hij een seintje naar de Gate dat hij er aan komt. Op basis van dat seintje valt het lichaam en is het karretje precies op tijd om het op te vangen. Zo wordt er geen tijd verloren en rijdt alles door. Maar in plaats van hier via de wissel naar links te gaan om het vallende lichaam op te vangen is hij rechtdoor gegaan. De wissel heeft niet gewerkt, dat is wat er niet klopt!”

Brilc loopt naar de volgende stapel, die ligt onder de Gate

ernaast. Hij gooit ook daar wat lichamen aan de kant. “Ja hoor, hier ook. De wissels hebben niet meer gewerkt. Daardoor vielen de lichamen op het spoor en stopten alle karretjes. Maar dat verklaart niet de beving die wij voelden en hoorden. Ik ga Baalstor inlichten over wat wij gevonden hebben.”

3. AYLAN

“Maar pappa, waar gaan we dan heen?” Ik wrijf in mijn ogen. Het is midden in de nacht. Pappa heeft mij en Galip net wakker gemaakt.

Ik droomde van rennen in de zon en een vlieger die danste in de blauwe lucht. Echt heel mooi. Hij was geel met een lange staart. Mamma lachte en Galip rende mee. Nu kijk ik pappa aan. Hij kijkt boos.

“Kom, kleed je aan. Opschieten. We moeten weg. Vragen kan later. Nu je bed uit.”

Ik ga zitten en draai mijn benen uit bed. Het lampje boven de tafel brandt. Mamma doet spulletjes in een tas. “Niet teveel.” zegt pappa tegen haar terwijl hij zijn mantel omslaat.

“Moeten we dit echt doen Achmed? Kunnen we niet via het land? Ik ben bang voor de zee. Dat weet je.”

“Dit is onze kans Annasha. Die Duitse mevrouw heeft ons uitgenodigd. Iedereen is welkom bij haar. Ze wil helpen. Het is onze kans op een geweldig nieuw leven. Een leven waarin jij alles krijgt. Waarin onze kinderen alles krijgen. Een goed leven. Voor ons. Voor de jongens. Voor de familie thuis. Die kans komt er niet nog een keer. We gaan. Kom, kleed de kinderen aan. Het komt goed. Je zult het zien.”

Mamma komt naar mij toe. Ze gaat op één knie zitten. Ik zie tranen in haar ogen. Ze glimlacht en kust mij op mijn voorhoofd. “Goedemorgen Aylan lieverd. We gaan op reis. Je mag op een boot varen. Het is net zoiets als een feest. Zullen we jouw lievelingstrui aan doen, die rode?”

Ik knik. Tsjonge, we gaan op een boot. Dat is leuk en ik rek mij uit. Snel ga ik staan en doe mijn armpjes omhoog. Mamma trekt het rode truitje eroverheen. Daarna krijg ik mijn blauwe broekje, witte sokjes en zwarte gym schoentjes aan. Ik ben er klaar voor.

Galip is ook al aangekleed. Hij kijkt sjacherijzig voor zich uit.
“Hé Galip, we gaan op een boot! Het is feest!”

“Doe niet zo stom” zegt Galip.

Ik schrik van zijn toon.

“Mamma zei het. Toch mamma?”

“Jaja, kom nu maar. Hou op jullie twee. We moeten snel en stil zijn” zegt mamma die haar hoofddoek omdoet.

Pappa stapt als eerste naar buiten. Hij kijkt nog steeds boos.

“Wat zou er toch zijn? Toen we gingen slapen was hij nog vrolijk. Zoals altijd.”

Snel geef ik mamma een hand. Dat voelt veilig. Met mijn andere hand houd ik Konijn, mijn knuffel, stevig vast bij zijn oren. Die gaat natuurlijk mee. Mamma stapt met Galip aan haar linker en met mij aan haar rechter hand naar buiten.

“Koud mamma.” zegt Galip. Wij hebben alleen ons truitje aan. Best wel koud ’s nachts.

“Straks in de boot krijg je een dekentje.” zegt mamma. “Als je gaat lopen, dan wordt je ook warmer. Kom maar.” Snel lopen we in het donker achter pappa aan.

Na een half uur lopen we over een heuveltje heen. Een strand op. Ik herken het helemaal niet. Mamma trekt mij mee. Ik hang een beetje aan haar arm. Moe van het half rennen.

“Is het nog ver mamma?” zeg ik een beetje huilerig.

“Nee, we zijn er bijna. Hoor je de zee al? Daar moeten we zijn. Kijk maar. Daar, daarvoor. Waar die mensen staan. Daar is de boot. We zijn er bijna. Nog maar een klein stukje.”

Ik kijk naar waar zij wijst. Er staan een paar grote mensen en een aantal andere kinderen rond een bootje op het strand. Dat is wel leuk. Andere kinderen gaan ook mee.

De grote mensen staan druk te gebaren. Als we dichterbij komen horen we wat zij zeggen.

“Zestien? Dat kan toch helemaal niet! Daar is ie toch veel te klein voor?”

“Welnee, het is maar een klein stukje. Nog geen half uurtje

naar de overkant. Er kunnen er wel meer dan zestien op. Geen probleem.”

“Wij hebben ruim vijfduizend euro betaald voor ons vieren. En dan krijgen wij zo’n bootje? Kom op, dat kan toch niet?”

“Wat had je dan gedacht? Een eigen jacht? Nou dit is het. Je kunt mee of je blijft hier. Jouw keuze. Ik ga niet op je wachten en je krijgt geen geld terug.” De dikke grote man draait zich om en begint het bootje naar de zee te slepen.

De andere elf mensen lopen met hem mee.

Pappa wil ook lopen, maar mamma houdt hem aan zijn mouw vast. “Achmed, dit moeten wij niet doen. Dit is niet goed. Zie die boot. Denk aan je kinderen. Ik ben bang.”

“Annasha, dit is niet de tijd om mij tegen te spreken. Je maakt de kinderen bang. Kom nu. Over een half uur zijn wij aan de overkant. Daar kan ik jou en de kinderen een beter leven bieden. Het moet. Wij hebben geen keuze. Kom.”

Hij trekt zich los en loopt naar de boot.

Mamma staat nog stil. In het donker zie ik haar huilen. Zachtjes schud ik aan haar mouw. “Kom mamma, niet huilen, we gaan met pappa mee, kom.” Ik begin achter hem aan te lopen met mamma aan de hand. Ze laat zich meevoeren.

Het bootje ligt in het water en lijkt al helemaal vol. Er is geen ruimte meer. De dikke grote man die achterin bij de motor zit wuift met zijn hand naar ons. “Ja jullie vier. Kom snel. Het kan nog precies. Ga op de rand zitten. Eén been aan de binnenkant en eentje bovenop of aan de buitenkant. Geen probleem.”

Pappa tilt Galip en mij op de rand van de rubberboot. Ik zit achter Galip. Het veert lekker. Ik begin gelijk te wippen. “Haha, kijk Galip! Paard!” Mamma stapt tussen ons in. Ze zit met haar rug naar mij toe. Pappa komt achter mij zitten. Ik voel zijn grote handen op mijn schouders. Fijn. Ik hou mijn konijn met twee handen vast.

Iedereen zit wel heel erg dicht op elkaar. Een vrouw gaat verzitten waardoor mijn voetje onder haar achterste klem komt

te zitten. “Auw auw, mijn voet” begin ik te huilen. Meteen voel ik pappa’s hand op mijn mond. “Stil Aylan, stil. Wees groot. We mogen niet gehoord worden!” De vrouw kijkt boos naar mij en gaat op één bil zitten. Mijn voetje komt vrij en ik slik mijn gehuil in. Ik ben groot.

De motor wordt gestart. Mamma buigt haar hoofd. We beginnen te varen.

“Mijn rechterschoen is nat.” zeg ik zachtjes naar achteren, naar pappa. “Dat geeft niet Aylan. Ssst. Zeg maar niets meer totdat we uitstappen. Ok?”

“Ok.” antwoord ik terwijl ik met rechts in het water schop. “Hahaha, dit is best leuk.”

Ik kijk links de boot in. Achter de boze vrouw, ietsje beneden mij, zit een meisje met haar moeder. Ze kijkt mij aan en lacht. Ik lach terug. Het is allemaal een beetje raar maar wel leuk. Ik aai de konijnenootjes. Hij is ook al een beetje nat.

De boot vaart langzaam weg van het strand. De golven worden hoger. Ik vind dat wel mooi.

Ergens voorin hoor ik mensen een beetje huilen en roepen.

“Ruw weer.”

“Kan niet.”

“Ga terug.”

De dikke grote man reageert niet. Hij stuurt gewoon rechtdoor. We gaan steeds harder heen en weer. Iedereen wordt nat. Ik vind het prachtig. Het is net als op de kermis. Zo varen we verder en verder. Al die tijd is mamma’s hoofd gebogen. Ze zegt helemaal niets. Ik denk dat ze bidt.

Opeens schommelt de boot heel erg.

Ik zie het meisje van daarnet linksboven mij.

Ze kijkt omlaag naar mij. Geen lach. Grote ogen.

De dikke grote man vloekt.

Pappa grijpt mij steviger vast.

Mamma gilt.

Iedereen gilt.

Ik glij opzij en pak mamma vast.
Mamma glijdt ook opzij.
Zij valt met Galip in het water.
Ik zie ze onder gaan.
Ze komt weer boven.
“Achmed! Achm..!”
Ze zijn weer onder.
“Annasha!” schreeuwt pappa.
Hij laat mij los.
Ik glij van de rand bovenop mamma.
Zwaaiend met haar armen probeert zij boven te komen.
Galip zie ik niet meer.
De zee is koud.
Zout water in mijn mond.
Ik proest.
Ik sla wild in de rondte.
Om mij heen vallen mensen in de zee.
De boot is omgeslagen.
Pappa is weg.
“Mammaaa!”
Langzaam zak ik naar onderen.
“Pappaaa!”
Ik sla met mijn armpjes en ...
Ik voel de boot.
Een touwtje.
Mijn hand blijft er achter hangen.
Door mijn gezwaai kom ik uit het water omhoog.
Ik kijk in het gezicht van de grote dikke man.
Hij zit bovenop de omgeslagen boot.
Ziet mij.
Hij kijkt boos naar mijn uitgestrekte handje met Konijn.
Hij trapt met zijn grote laars mijn handje uit het touwtje.
“Aaaauww, pappa, mamm ...”.
Het donkere koude zeewater sluit zich boven mij.